

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUKOWSKI, CHARLES

Povești despre nebulnia obișnuită / Charles Bukowski

trad.: Gabriella Eftimie

București: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-850-X

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

CHARLES BUKOVSKI

Tales of Ordinary Madness

© 1967, 1968, 1969, 1970, 1972, 1983 by Charles Bukowski

All rights reserved

© RAO International Publishing Company, 2005

pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial”
București, România

2005

ISBN 973-576-850-X

11 MM CA SĂ PLĂTEȘTI CHIRIA

Duke avea o fetiță de patru ani, Lala îi pusese numele. era primul lui copil și fusese mereu precaut să nu aibă copii, se temea să nu-l omoare cumva, dar acum era înnebunit după ea, îl încînta, știa tot ce gîndea Duke, îi lega un fir invizibil, care trecea de la unul la celălalt.

Duke și Lala erau în supermarket, îndrugînd verzi și uscate. vorbeau despre orice le trecea prin cap, ea îi spunea tot ce știa, și știa destule, instinctiv, iar Duke, cu toate că nu știa prea multe, îi spunea ce putea și el, și mergea. se simțeau bine împreună.

- ce-i aia? întrebă ea.
- o nucă de cocos.
- și ce are înăuntru?
- lapte și o chestie ca o gumă de mestecat.
- și de ce sînt înăuntru?
- pentru că e bine acolo înăuntru, tot laptele ăla și guma aia, și se simt bine acolo în coajă. și-și spun: „vai ce bine e aici!”
- și de ce se simt bine acolo?
- pentru că oricine s-ar simți bine acolo. eu m-aș simți.
- nu te cred. de acolo dinăuntru n-ai putea să conduci mașina, de dinăuntru n-ai avea cum să mă vezi. și n-ai putea să mînci nici omletă cu șuncă.
- omleta cu șuncă nu e un capăt de țară.
- dar ce e un capăt de țară?
- nu știu. poate miezul soarelui, înghețat bocnă.
- MIEZUL SOARELUI...? ÎNGHEȚAT BOCNĂ?
- da.
- și cum ar arăta miezul soarelui dacă ar fi înghețat bocnă?

– păi, se zice că soarele e ca o minge de foc. și nu știi dacă specialiștii ar fi de acord cu mine, dar eu cred că ar arăta cam așa.

și Duke luă un avocado.

– uau!

– da, asta e un avocado: un soare înghețat. mîncăm soarele și apoi ne simțim încălziți.

– și toată berea aia pe care o bei e tot soare?

– da.

– și în mine e soare?

– mai mult decît în toți oamenii pe care-i cunosc.

– iar eu cred că tu ai un SOARE MARE, mare în tine!

– mulțumesc, iubito.

se plimbară de colo-colo, pînă cînd terminară toate cumpărăturile. Duke nu cumpără nimic.

Lala, în schimb, umplu coșul cu tot ce dorea. erau și chestii care nu erau de mîncat: baloane, creioane, un pistol de jucărie. și un astronaut cu o parașută care se deschidea dacă era aruncat în sus. al dracu' astronaut.

Lalei nu-i plăcu casierița. se uită încruntată, serioasă la ea. sāraca femeie: avea niște obraji supti și goi – era ca un personaj dintr-un film de groază, și nici măcar nu știa.

– bună, drăguț! spuse casierița.

Lala nu-i răspunse. Duke n-o obligă s-o facă. plătiră și se îndreptară spre mașină.

– aștia ne iau banii, observă Lala.

– da.

– și dup-aia trebuie să te duci să lucrezi noaptea, ca să mai faci rost de bani. nu-mi place cînd pleci de acasă noaptea. hai să ne jucăm de-a mama și copilul. vreau să fiu eu mama și tu copilașul.

– OK, hai că eu sînt copilașul, ia, cum ți se pare, mama?

– OK, copilaș, poți să conduci mașina?

– hai să încerc.

și apoi erau în mașină, conduceau. un dobitoc călcă accelerația și încercă să îi bușească în timp ce virau la stînga.

– copilaș, de ce vor oamenii să intre în noi cu mașina?

– păi, mami, asta e pentru că sînt nefericiți și oamenilor nefericiți le place să le facă rău și altora.

– și oameni fericiți nu există?

– există mulți oameni care se prefac doar că sînt fericiți.

– de ce?

– pentru că le e rușine și frică, și nu au curajul s-o recunoască.

– ție ți-e frică?

– eu am curaj să recunosc doar față de tine – mi-e atît de frică, mamă, că simt că am să mor în orice clipă.

– copilaș, vrei să-ți dau biberonul?

– da, mami, stai să ajungem acasă.

și își continuară drumul, virînd la dreapta pe Normandie. era mai greu să fie loviți, dacă virau la dreapta.

– lucrezi și-n noaptea asta, copilaș?

– da.

– de ce lucrezi noaptea?

– e întuneric. oamenii n-au cum să mă vadă.

– de ce nu vrei să te vadă?

– pentru că, dacă m-ar vedea, m-ar prinde și m-ar băga la zdup.

– ce-i aia zdup?

– tot ce vezi e un zdup!

– EU nu sînt zdup!

parcară și duseră cumpărăturile în casă.

– mama! spuse Lala, am adus de mîncare! sori înghețați, astronauti, de toate!

mama (îi spuneau „Mag“), mama spuse:

– bine! și apoi către Duke: fir-ar să fie, aș fi vrut să nu fii nevoit să pleci în seara asta. iar am starea aia. mai bine nu pleca, Duke.

– ai tu starea aia? draga mea, eu o am în fiecare zi. face parte din slujbă. trebuie să plec. sîntem faliți. copila a aruncat tot ce a apucat în coșul ăla, de la conserve la caviar.

– Doamne ferește, omule, păi nu poți s-o controlezi?

– vreau să fie fericită.

– n-o să fie fericită dacă intri la pînaie.

– știi ceva, Mag? în profesia mea, trebuie să accepți să stai la mititica o anumită perioadă. nu cine știe cît. asta e tot. eu am stat doar puțin. am avut mai multă baftă decît majoritatea.

– și ce-ar fi dacă ți-ai găsi o slujbă decentă?

– dragă, asta e mult mai bine decît să tragi la strung. iar slujbe decente nu există. așa sau altminteri, tot mori. iar eu am deja drumul meu – sînt un fel de dentist care scoate dinții cariați ai societății.

e singurul lucru la care mă pricep și eu. e prea tirziu pentru mine. și știi bine cum se poartă ăștia cu foștii pușcăriiași. știi ce ne fac, ți-am mai zis, ți-am mai...

– știi foarte bine ce mi-ai spus, dar...

– dar, dar, dar și iarăși dar, spuse Duke, fir-ar al dracului, lasă-mă să termin!

– poftim, termină.

– lipitorile astea jėjoase, industriașii ăștia care stau în Beverly Hills și Malibu. tipii ăștia sînt specializați în „reabilitarea“ pușcăriiașilor, sînt experți în foști pușcăriiași. te fac să crezi că eliberarea condiționată, porcăria aia, e cine știe ce. aiurea. e muncă de sclav. și consiliul pentru eliberare condiționată știe asta, și ei știi asta, așa cum o știm și noi. economisești bani pentru stat, faci bani pentru alții. un căcat. totul e un mare căcat. totul. te pun să muncești de trei ori cît un om normal, iar ei fură pe toată lumea, dar conform legii, vînd marfă de doi bani la preț de zece sau douăzeci de ori mai mare, dar e totul conform legii, legii lor nenorocite...

– la naiba, am auzit asta de o sută de ori...

– și la naiba dacă n-o s-o mai auzi ÎNC-O DATĂ! crezi că nu vād și nu simt nimic? crezi că ar trebui să-mi țin gura? chiar și față de propria nevestă? nu ești tu nevestă-mea? nu ne futem? nu trăim împreună?

– tu ești cel care a dat-o-n bară, și acum te plîngi.

– dă-te-n mă-ta! a fost o greșeală, o eroare tehnică! eram doar un puști, nu înțelegeam regulile lor căcăcioase...

– și acum încerci să-ți justifici prostia!

– auzi, asta chiar că e bună! asta CHIAR MI-A PLĂCUT! soțioara mea. o pizdă proastă. ești o pizdă proastă întinsă pe scările casei albe, larg deschisă și secată mental...

– e și copilul de față, Duke.

– bun. lasă-mă să termin. proasto! REABILITARE, ăsta e cuvîntul. dracu' să-i ia de lipitori din Beverly Hills! cît sînt ei de decenți și de UMANI. cu nevestele lor care ascultă Mahler în sala de concert și fac donații în scopuri caritabile, scutite de impozite. și care sînt votate cele mai remarcabile zece femei ale anului de către *L.A. Times*. și SOȚII lor știi ce fac? te înjură ca pe ultimul om în uzinele lor nenorocite. îți taie din salariu, iar diferența și-o bagă în buzunar, fără nici o explicație. totul e așa un mare căcat, nu-și dă seama nimeni? nu-și DĂ SEAMA chiar nimeni?

– eu...

– tu să TACI! Mahler, Beethoven, STRAVINSKI, ce să spun! te pun să lucrezi peste program pentru nimic. te calcă în picioare și, dacă ai scos o VORBĂ măcar, gata, deja sînt călare pe telefon cu ofițerul care te supraveghează. „Scuze, Jensen, dar trebuie să-ți spun că omul tău a furat 25 de dolari din casă. și tocmai începuse să ne placă.“

– și tu ce fel de dreptate vrei? Doamne, Duke, nu știu ce să mai fac! aberezi, aberezi tot timpul. te faci pulbere și vii și-mi spui că Dillinger¹ a fost cel mai tare om care a trăit vreodată. te legeni în scaunul ăla și zbieri Dillinger în sus și Dillinger în jos. și eu sînt vie, și ăștii, și eu simt, ascultă-mă și pe mine...

– dă-l dracului pe Dillinger! e mort. ce dreptate vrei? nu există așa ceva în America. există o *singură* dreptate. întrebă-i pe cei din familia Kennedy, întrebă-i pe morți, întrebă pe oricine!

Duke se ridică din balansoar, se duse la dulap și smulse de sub cutia cu ornamentele pentru bradul de Crăciun un pistol de calibru 11.

– ăsta, vezi, ăsta e singura dreptate în America. asta e *singura* chestie pe care o înțelege toată lumea.

și flutură pistolul în fața lor.

Lala se chinuia cu astronautul. parașuta nu se deschidea cum trebuie. era clar: un fals. încă un fals. ca și pescărușul mort. ca și pixul. ca și Isus, strigînd după Tăticul Lui, cînd toate legăturile erau întrerupte.

– ascultă, spuse Mag, ia pistolul ăla blestemat de aici. o să-mi caut eu ceva de lucru, lasă-mă să-mi găsesc ceva de lucru.

– TU, să-ți găsești de lucru! m-am săturat să tot aud placa asta. singurul lucru de care ești bună e să te fuți, așa, în doru' lelii, sau să stai tolănită și să-ți citești revistele, și să te îndopi cu ciocolată.

– of, Doamne, nu e în doru' lelii, Duke, TE IUBESC, te iubesc din toată inima.

Duke era obosit.

– bine, dacă zici tu. atunci pune măcar cumpărăturile alea-n frigider. și fă-mi ceva de mîncare înainte să plec.

Duke băgă pistolul în dulap. se așeză și-și aprinse o țigară.

– Duke, îl întrebă Lala, vrei să-ți zic Duke sau Tati?

– mi-e indiferent, puiule, cum vrei tu.

¹ John Dillinger – celebru jefuitor de bănci din anii '30, prototip al banditului revoltat împotriva ordinii sociale (n.red.)

– de ce are păr nuca de cocos?

– of, Doamne, habar n-am, eu de ce am păr pe coaie?

Mag ieși din bucătărie cu o cutie de mazare.

– nu-ți permit să vorbești cu copilul meu în halul ăsta.

– copilul *tău*? vezi gurița aia rotundă? e exact ca a mea. vezi ochii aia? pupilele-alea? exact ca ale mele. copilul tău, auzi. doar fiindcă a ieșit din gaura ta și a supt la țitele tale... nu e copilul nimănui. e propriul ei copil.

– *insist*, spuse Mag, să nu vorbești așa de față cu copilul!

– insiști... insiști...

– da, insist! ținea conserva de mazare în aer, în palma stîngă, balansînd-o. chiar insist.

– dacă nu iei conserva aia de mazare din fața mea, jur pe... cine mama mă-sii vrei tu că **ȚI-O VÎR ÎN FUND DE NU TE VEZI!**

Mag se retrase în bucătărie, cu mazare cu tot. și rămase acolo.

Duke se duse la șifonier să-și ia haina și pistolul. își luă la revedere de la fetița. era mai fermecătoare decît un bronz de decembrie și 6 cai albi galopînd peste un deal înverzit. chiar în felul acesta se gîndi; începe să-și dea seama. dar ușa o închise cu grijă.

Mag ieși din bucătărie.

– Duke a plecat, spuse puștoaica.

– da, știu.

– mi-e cam somn, mami. citește-mi din cartea aia.

se așezară amîndouă pe canapea.

– se mai întoarce Duke, mami?

– dobitocul ăla, da, se întoarce.

– ce-i aia „dobitoc“?

– Duke e un dobitoc. și îl iubesc.

– iubești un dobitoc?

– păi, se pare că da, rîse Mag. se pare că da. vino-ncoa', iubito. hai la mama. o luă pe copilă în brațe. vai, ce caldă ești, ca o șuncă prăjită sau ca o gogoasă caldă!

– NU sînt șuncă și nici GOGOĂȘĂ! șuncă și gogoasă ești TU!

– e lună plină în seara asta. prea multă lumină, prea multă. mi-e frică, mi-e foarte frică. Dumnezeu, îl iubesc pe omul ăsta, o Doamne...

Mag se aplecă peste o cutie de carton și alese o carte pentru copii.

– mami, de ce are păr nuca de cocos?

– de ce are păr?

– da.

– auzi, lasă-mă să văd ce-i cu cafeaua aia. parcă aud că dă în foc. stai puțin să închid aragazul.

– bine.

Mag se duse în bucătărie și Lala o așteptă pe canapea.

în timp ce Duke stătea în fața unui magazin de băuturi alcoolice, la intersecția dintre Hollywood și Normandie, și se gîndea: „ce dracu' ce dracu' ce dracu'“.

nu era bine, nu era bine deloc. poate că un căcănar stătea în spatele lui cu luneta, pîndindu-l printr-o gaură. așa l-au dat gata pe Louie. l-au împușcat ca pe o marionetă din aia din parcurile de distracții. crimă legală. toată lumea asta împruțită se scaldă în căcatul crimelor legale.

locul nu i se părea în regulă. în seara aia ar fi mers mai degrabă un băruleț. sau o cărciumă mai dubioasă. ceva simplu. cît să iasă banii de chirie pe-o lună.

„încep să îmi pierd curajul, se gîndea Duke. mai am puțin și mă apuc să ascult Șostakovici.“

se urcă în Ford-ul negru, fabricație '61.

și o luă spre nord. 3 stații. 4 stații. 6 stații. 12 stații, într-o lume înghețată. în timp ce Mag stătea cu copilă în brațe și citea dintr-o carte, **VIATA ÎN PĂDURE...**

– nevăstuica și verii săi, nurca, samurul și jderul, sînt animale mlădioase, rapide, rapace. aceste animale sînt carnivore și se află într-o competiție continuă, înverșunată, pentru...

și minunația de copilă adormi în lumina lunii pline.

LA PÎRNAIE CU INAMICUL PUBLIC NR. 1

eram în 1942 și ascultam Brahms, în Philadelphia. aveam un pick-up mic. era a doua parte din Brahms. pe atunci locuiam singur. beam o sticlă de vin de Porto și fumam un trabuc ieftin. stăteam într-o cameră mică, dar curată. și, cum se spune în cărți – cineva bătu la ușă. credeam că veniseră să-mi înmîneze Premiul Nobel sau Pulitzer. cînd colo, 2 țăranoi mari și proști.

– Bukowski?

– da.

mi-au arătat o legitimație: FBI.

– vino cu noi. mai bine ți-ai pune haina. o să dureze ceva timp.

habar n-aveam ce făcusem. și nici nu m-am obosit să întreb. mă gîndeam că, oricum, totul era pierdut. unul din ei l-a închis pe Brahms. am coborît în stradă. toți vecinii atîrnau la geamuri, de parcă știau deja.

apoi eterna voce feminină: ia uitați-l pe nenorocitul ăla! l-au prins! chiar că nu le înțeleg pe femeile astea.

încercam să-mi aduc aminte dacă am făcut totuși ceva grav, dar tot ce îmi venea în minte era că, poate, am omorît pe cineva în timp ce eram beat. numai că nu înțelegeam ce căuta aici FBI-ul.

– ține-ți mîinile pe genunchi și nu mișca!

2 tipi stăteau pe scaunul din față și 2 în spate, așa că m-am gîndit că sigur am omorît pe cineva, și încă pe cineva important.

pe drum am uitat și am dat să-mi scarpin nasul.

– IA VEZI CE FACI CU MÎNA AIA!

cînd am ajuns, unul dintre agenți mi-a arătat niște fotografii atîrnînd pe cei 4 pereți ai biroului.

– vezi pozele alea? m-a întrebat sumbru.

m-am uitat la poze, erau foarte frumos înrămate, dar nici una nu-mi spunea nimic.

– da, le văd, i-am spus.

– sînt membri ai FBI cazuți la datorie.

nu știam ce ar fi vrut să spun, așa că n-am spus nimic.

m-au dus într-o altă cameră. un tip stătea la un birou.

– UNDE E UNCHIUL TĂU JOHN? a țipat el la mine.

– ce? am întrebat.

– UNDE E UNCHIUL TĂU JOHN?

nu știam ce vrea. pentru un moment, am crezut că vrea să spună că port vreo armă secretă, cu careucid oamenii cînd sînt beat. eram nervos și nu pricepeam nimic.

– vreau să spun – JOHN BUKOWSKI!

– a, păi e mort.

– la naiba, nu mă MIR că nu îl găsim!

m-au condus într-o celulă vopsită portocaliu cu galben. era într-o simbătă după-amiaza. prin geamul celulei vedeam oamenii mergînd pe stradă. ce noroc pe capul lor! peste drum era un mic magazin de discuri. dintr-un megafon se auzea muzică. totul părea atît de liber și de ușor! stăteam și mă întrebam ce făcusem. mi-a venit să plîng, dar n-am putut să storc nici o lacrimă. mă cuprinsese un fel de greață tristă, un fel de tristețe grețoasă, ca atunci cînd simți că mai rău de-atît nu poate să-ți fie. cred că știți senzația. cred că toți o știm, din cînd în cînd. dar am impresia că eu am cunoscut-o foarte des, prea des.

închisoarea Moyamensing îmi amintea de o fortăreață veche. 2 porți mari de lemn se deschideau ca să intri. mă mir că n-am traversat și un șanț cu apă.

m-au pus în celulă cu un grăsan cu moacă de contabil.

– Courtney Taylor, inamicul public nr. 1, zise.

– de ce te-au băgat aici? mă întrebă.

(între timp aflasem, întrebasesm pe drum.)

– pentru că am fugit de recrutare.

– sînt 2 chestii pe care nu le suportăm aici: fuga de recrutare și cazurile de exhibiționism.

– onoare de hoți, ă? păstrează țara puternică, să ai ce jefui.

– oricum, nu ne plac ăia care fug de armată.